Toen kwam er een ware verrassing. „De zaak is, mijnheer," erkende Bates zenuwachtig, „dat wij den sleutel van Ann Rogers in de keuken hebben. Toen zij Maandag wegging, liet ze hem hier achter uit vrees hem te verliezen. Natuurlijk nam ze hem Dinsdagochtend terug, en na van den eenen zenuwtoeval in den anderen gevallen te zijn, heeft ze hem weer aan ons gegeven."

Uit Theydon's gezicht sprak duidelijk van hoeveel gewicht hij deze bekentenis achtte.

„Heb je dat aan de politie gezegd?" zei hij.

„Neen, mijnheer. Mijn vrouw en ik hebben 't vergeten."

„Terwijl Mevrouw Lester dus vermoord werd was de sleutel van haar kamers in jouw bezit?"

„Dat zou je zoo kunnen zeggen, mijnheer."

Theydon begon langzamerhand wanhopig te worden over de samenzwering, die het Noodlot tegen hem gesmeed had, blijkbaar met de bedoeling hem in een afschuwelijke misdaad te betrekken.

„Waarom heb je zoo'n belangrijk feit in Godsnaam niet aan de detectives verteld?" brulde hij bijna. „Zie je dan niet in, dat ze wel moeten denken — —"

„Och, laat die detectives naar den duivel loopen!" kwam Forbes gebiedend tusschenbeiden. „Het doet er niets toe wat ze denken, en al héél weinig wat ze doen. Deze zaak gaat veel verder dan je denkt, Theydon. Het voornaamste is, dat je knecht den sleutel heeft. Waar is hij? Laten we er dadelijk naar toe gaan!"

„U hebt me raad gegeven, Mijnheer Forbes," zei Theydon flink. „Laat mij nu U een goeden raad geven. Als U de kamers van Mevrouw Lester wilt onderzoeken waarom vraagt U dan niet de vergunning aan de politie?"

„Beste kerel, ik heb vanochtend een heel uur van mijn kostbaren tijd doorgebracht om den minister te overtuigen, dat hoe minder de politie zich met de zaak bemoeit, ik des te beter beschermd zal worden. Ik heb geen detective op een mijl afstand van mijn huis of kantoor noodig. Maar, zooals ik je al gezegd heb, uitleggingen moeten wachten — — Jij, Bates, ziet er uit als iemand, die zijn mond kan houden. Doe dat nu en met Mijnheers verlof zal ik het je loonen als deze storm voorbij is. — — Geef mij nu den sleutel."

Theydon was tot stilzwijgen gebracht, zoo niet overtuigd. Hij voelde natuurlijk, dat hij een volledige bekentenis aan den rechter van instructie zou moeten afleggen, vóór de zon onderging, maar redeneerde, dat hij eerst nog wel kon zien, hoe dit avontuur afliep.

Spoedig bevonden hij en Forbes zich voor de deur van No. 17. Forbes hield zijn ongeduld nog net genoeg in bedwang om op de electrische bel te drukken om iemand, die zich in de kamers mocht bevinden, den tijd te geven naar de deur te komen. Natuurlijk kwam er niemand. De politie had geen reden de kamers te bewaken, en Ann Rogers zou stapel krankzinnig zijn geworden als zij daar een half uur alleen had moeten blijven.

De sterke lucht van het verbrande wierookstokje hing nog in de kamers, en Forbes merkte het dadelijk op.

„Waar is 't lijk gevonden?" vroeg hij.

Theydon bracht hem naar de slaapkamer. Hij vertelde hem Winter's veronderstellingen betreffende de misdaad, en wees op de schijnbare doelloosheid er van. Zoover de politie kon vaststellen uit de mededeelingen van de half-krankzinnige dienstbode, werd geen van Mevrouw Lester's juweelen vermist. Zelfs haar gouden beurs, die een flinke som geld bevatte, werd op de kaptafel gevonden. Hij wist niet, dat de detectives eenige stukjes gescheurd papier, die achteloos in den haard geworpen waren, weggenomen hadden en zorgvuldig een klein beetje witte asch, in den vorm van een slangetje, uit den met tegels bedekten haard hadden opgeraapt, blijkbaar de overblijfselen van een Chineesch wierookstokje.

Forbes staarde naar de indeuking aan den eenen kant van het bed, alsof het lijk van de vrouw, die hij 't laatst gezien had in 't volle bezit van haar schoonheid, er nog lag. Het scheen hem erg aan te doen. Meer dan een minuut lang sprak hij niet, en toen hij 't eindelijk deed, klonk zijn stem zacht en moeilijk.

„Vertel me alles, wat je weet," zei hij. „Het is buitengewoon, dat de detectives je zoo in 't vertrouwen hebben genomen. Ze moeten er een reden voor gehad hebben. Vertel me wat ze gezegd hebben, in hun eigen woorden, als je ze kunt herinneren."

Theydon had 't gevoel, alsof hij gedwongen werd te gehoorzamen. Zijn gezond verstand waarschuwde hem, dat hij zich ging bemoeien met zaken, die overgelaten moesten worden aan het onderzoek van de wet, maar een half-bewust instinct deed hem zijn voorzichtigen ingevingen geen gehoor geven en hij gaf een nauwkeurig relaas van zijn gesprek met Winter en Furneaux.

Toen volgden er vragen, op den man af, onderzoekend; haast angstig toonden ze aan, hoeveel Forbes al van de zaak afwist. „Die kleine — die wel iets meer hersenen heeft, geloof ik, dan de meeste Londensche politiebeambten in mijn oog bezitten — heeft iets gezegd van de kwade geesten van China. Hoe ben je aan zoo'n eigenaardig onderwerp van gesprek gekomen?"

„In verband met het wierookstokje."

„Ja, ja. Maar ik zie de gevolgtrekking niet in."

DE ONTGINNING DER STEENKOLENMIJNEN IN ONS LAND.

Wij ontvingen van de Maatschappij tot Exploitatie van Limburgsche Steenkolenmijnen een hoogst-interessant album met talrijke, op keurige wijze in koperdiepdruk uitgevoerde illustraties. Waar in dezen tijd van kolennood onze lezers natuurlijk veel belang zullen stellen in de ontginning van Nederlandsche mijnen, reproduceeren wij hierboven een der afbeeldingen, die een kijkje geeft in de laadplaats van schacht II op 250 meter diepte. De hierboven genoemde Maatschappij, die de grootste particuliere mijnbouwonderneming in ons land is, heeft thans twee mijnen, de Oranje-Nassau I en II, in volle exploitatie, terwijl de derde in aanleg is. In 1916 werd gedolven 648.919 ton, het aantal arbeiders bedroeg 3.358 en het aantal ambtenaren en beambten 157. Voor het oogenblik bestaan de Oranje-Nassauproducten uit anthracietkolen, industriekolen, steenkolenbriketten en eierbriketten.

„Mijnheer Winter had 't over de gewoonte van sommige dames om zulken wierook in haar huizen te branden, waarop Furneaux opmerkte, dat de Chineezen ze gebruiken om booze geesten te verjagen."

„Was dat alles?"

Theydon voelde, dat zijn metgezel iets anders wenschte te weten, maar hij had zijn woord erop gegeven dat hij het in hem gestelde vertrouwen niet zou beschamen.

„Ik begrijp U niet," bracht hij uit.

„Is er niets gezegd over 't vinden van 't een of ander voorwerp, iets van Chineesche herkomst, wat misschien 't onderzoek in die richting zou kunnen leiden?"

„Het gesprek, dat ik U vertel, had plaats op het oogenblik, dat wij de kamers binnentraden. Wij stonden in de vestibule. Het was geheel 't gevolg van de vreemde lucht, die wij dadelijk opgemerkt hadden."

Forbes streek met zijn hand over zijn oogen.

„Ik begrijp 't niet," fluisterde hij.

Toen, zich snel naar Theydon toekeerend, herhaalde hij zijn vraag.

„Weet je wel zeker dat ze niets gezegd hebben van 't vinden van 't een of ander voorwerpje, dat eenigszins als een teeken of symbool beschouwd zou kunnen worden, om aan te toonen dat de moordenaar zijn daad uit wraak had verricht?"

Theydon aarzelde. Ongetwijfeld was hij in een uiterst moeilijke positie. Maar er kwam een eind aan zijn hachelijken toestand door iets, dat hem geheel versteld deed staan: een piepende, hooge stem door de halfgeopende deur: „Bedoelt U soms een ivoren doodskopje, mijnheer Forbes?"

HOOFDSTUK VII.
Waarin Forbes een uitlegging geeft.

Zelfs de dappersten deinzen terug bij den aanblik van iets bovennatuurlijks. Theydon en Forbes stonden in de kamer waar de moord was geschied. Voor zoover ze wisten, waren ze alleen in overigens leege vertrekken, en die onheilspellende woorden, die van een onbekenden en onzichtbaren persoon kwamen, deden hun gezichten verbleeken van schrik. Maar Theydon was een gezonde, flinke jonge Engelschman, en Forbes behoorde tot die weinigen, die een buitengewoon sterk gestel aan een helderen geest paren; van twee zulke mannen was 't te verwachten, dat ze onverschrokkenheid aan den dag zouden leggen, al werden ze ook door een heele bende spoken omringd.

De deur werd wijd opengegooid, toen ze zich bij 't geluid van de stem omkeerden, en Theydon herkende een vreemd, klein mannetje — in een blauw serge pak, strooien hoed en met bruine laarzen aan — Furneaux, den man, dien hij in hun gesprek den vorigen avond als een zonderling en ziener beschouwd had.

„U?" hijgde hij, en terwijl hij hem herkende drong plotseling 't vreeselijke feit tot hem door, dat al zijn plannen nu mislukt waren, en de vertegenwoordigers van de politie hem niets meer dan een ellendigen bedrieger moesten vinden. Maar Forbes was niet gewoon zich door iemand de wet te laten stellen, wat zijn positie ook zijn mocht, en welke autoriteit hij ook vertegenwoordigen mocht.

„Wie bent U in 's Hemelsnaam?" riep hij boos uit. „En wat hebt U voor recht om op zoo'n manier menschen te bespionneeren, en plotseling binnen te komen vallen, klaarblijkelijk met het doel ons aan 't schrikken te maken?"

Furneaux bleef onbeweeglijk staan, wijdbeens en zijn handen in zijn broekzakken. Het keurige, nette mannetje, met zijn zomersche kleeren, zijn klein, verschrompeld gezichtje met een cynische, slimme uitdrukking, en bovenal zijn zwierigheid en zelfingenomen houding — deed denken aan een comediant zóó van de planken. Zijn kraaloogjes schitterden om zijn wel-geslaagde verrassing, maar hij deed, alsof hij enkel lette op de scherpe vraag van den millionnair.

„Zegt U 't maar," zei hij, tegen Theydon knikkend.

„Dit is Mijnheer Furneaux, van Scotland Yard," zei deze, gejaagd. Hij verbeeldde zich uit Furneaux' blik een mengeling van vermaak en minachting te kunnen lezen; vermaak over het idee dat een amateur gemeend had, de twee knapste mannen van Scotland Yard te kunnen verschalken, en minachting voor iemand, die zich zóó vergeten had, dat hij zoo iets durfde probeeren in verband met een politie-onderzoek naar aanleiding van een moord.

„Ik weet niet, en 't kan me ook niets schelen, wie Mijnheer Furneaux, van Scotland Yard, is," ging Forbes woedend verder. „Ik kan zijn onbescheidenheid niet uitstaan en wensch van zijn aanwezigheid verlost te worden"

„Waarom?" zei Furneaux.

„Ik heb mijn redenen aan den Minister gezegd. Dit moet U voldoende zijn." (Wordt vervolgd.)

Bij het schilderij op pag. 9.

Petrus Paulus Rubens, de grootste Vlaamsche schilder der 17e eeuw, werd in 1577 te Siegen bij Keulen geboren. Na een achtjarig verblijf in Italië, inzonderheid bij den hertog van Mantua, vestigde hij zich na 1608 te Antwerpen waar hij werkzaam bleef en in 1640 stierf. Hij was zeer productief; van zijn talrijke (meer dan 1200) stukken werden er vele door zijn leerlingen afgewerkt. Het portret dat wij geven is van zijn tweede vrouw Helena Fourment, met wie hij in 1630 na den dood van zijn eerste vrouw hertrouwde. Reeds meermalen had Helena voor hem geposeerd en op vele portret- en historiestukken is naar beeltenis te herkennen.